

OBSAH.

Ctihodný měšťanosta městečka Křesetic vypátral v análech, že blíží se doba stých narozenin slavného krajana jeho malíře Fabiána, jenž před mnoha lety někde v nevděčném, genia jeho zneuznávajícím světě pozemskou pouť dokonal. Rodné městečko však paměť jeho vděčně oslaví; chce tomu tak pan měšťanosta Varčický, kterýž chlubí se býti i vzdáleným příbuzným oslavencovým a proto zvláště povinnost cítí, před sochou oslavenci postavenou řečniti. Zřízení sochy té svěřeno je umělcí Castagnellimu — kterýž rafinovaně se vydává se ženou svou Petronellou za Vlacha. Socha dle úmluvy má býti právě přede dnem jubilejním dokončena — obyvatelstvo dalekého okolí připravuje se k oslavě — Varčický však hrozí se „taliánské“ liknavosti mistra Castagnelliho, který má sochu nedohotovenou se ženou svou klidně — popíjí. Slibuje sochaři pět dukátů odměnou, bude-li socha do večera přece hotova, aby mohl před ní — mluvit. Na umění své pyšný maestro Castagnelli slibuje, že socha do večera bude dokončena; brzo však uznává přehnanost slibu toho a želí odměnou kynoucích pět dukátů. V tom zaslechne zpěv vesnického hochy Jiříka. Přivábiv tohoto k sobě, dozví se, že písni touží po milence své Amálce, která mu odešla před několika dny na návštěvu ku své vzdálené tetě, aniž by mu zprávy podala, kdy se opět navrátí. Castagnel-

limu napadne myšlénka, lstí získati slíbenou odměnu. Ukáže zamilovanému hochu sošku bůžka lásky Amora a když Jiřík pln toužebaosti přeje si, by mohl soškou tou svou Amálku obdařiti, slíbí mu ji pod tou podmínkou, že se v šeru večerním přestrojí za sochu malíře Fabiána. Po krátkém váhání Jiřík svoluje. Nedlouho na to již slyšeti provolávání slávy Fabiánovi. Jiřík v myšlénkách, kdy asi Amálka se navrátí, zapomíná na celý ostatní svět a milerád vydává se za nebožtíka umělce. Lid přijde k domnělé soše, zpěváci zapějou kantátu a Varčický plesá, že může řečí k oslavenci se vyznamenat. — Po vyličení vzácných zásluh nesmrtelného rodáka přeje si, by panenská ručka ozdobila sochu věncem. Přistoupí tedy k soše děvče s věncem polních květů, by položila jej k nohoun oslavence. V tom Jiřík pozná v děvčeti svou Amálku, která s tetou právě ku slavnosti přijela — radostí je tak opojen, že seskočí s podstavce dolů a svrchovaně jsa šťasten, vyvolenou svou na srdce tiskne. Lid se živé sochy lekne, vše prchá z místa hrůzy. Varčický poznává že byl podveden. Lid vrací se zvědavě zpět. Jiřík vyznává, že byl ke skutku tomu přemluven a toliko z lásky k Amálce, by pro ni Amorka získal, ku lsti se propůjčil. Měšťanosta uznává, že Jiřík zlého úmyslu neměl, odpouští mu, podvodného sochaře s ženou jeho však odevzdá trestající ruce spravedlnosti.

Ve vřelém objetí milenky své stane se nyní Jiřík skutečně **oslavencem** — tím nejšťastnějším!